

Karácsonyi Lajos vívómester

1902-ben született.

„Karácsonyi Lajos bácsi, a legidősebb magyar vívómester 80 éves. S hogy most, nyolcvanévesen is helytáll, bizonyíthatják jelenlegi tanítványai, az Előre Spartacus minősített lányvívói: a négy arany-, nyolc ezüstjelvényes versenyző, s a két másodosztályú felnőtt vívó.

Hogy mikor kezdte? Érettségi után, valamikor 1922. táján Heller Iván vitte el vívni — ő volt a mester, s banktisztviselő, akár Karácsonyi Lajos. A Csaba Vívó Egyesületben szerette meg a kardot.

— Az egyesület a vívóbálból tartotta fenn magát — magyarázza Lajos bácsi —, az összes környékbeli uradalomból eljöttek, a tiszteletdíjból egész évben fizetni tudtuk a mestert és a versenyeket. Akkoriban nem volt annyi, mint most, évente négyöt versenyen indultunk: leginkább Szegedre jártunk, de eljutottunk Budapestre is, itthon pedig Gyulán és Mezőberényben tartottunk versenyeket.

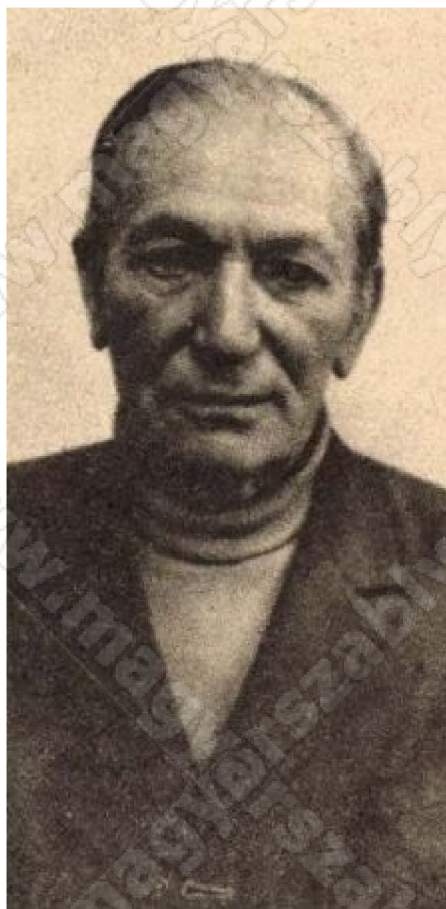
Minden megyei bajnokságot megnyert; ahogy visszaemlékezik, 15 versenyvívó, meg vagy tíz katonatiszt volt rendszeresen az ellenfele. 45 éves koráig versenyzett a maga csináltatta vívóöltönyben, a maga vásárolta felszereléssel: karddal, fejbendővel... Mert akkoriban a sportkörnek ilyesmire nem futotta az erejéből.

Meglepő, hogy ilyen későn kezdte a vívást.

— Tizenkét évesen kezdtem sportolni, atletizáltam, korcsolyáztam, futballoztam. Négyen voltunk testvérek, kimentünk a körgátra és körbefutottuk a várost. Öntevékenyen sportoltam! A gimnázium csapatában szélsőt játszottam, mindenkit lefutottam! Egyszer aztán megrúgtak; attól kezdve, ha jött a hátvéd, elrúgtam a labdát...

A második világháború után évtizedekig nem volt vívóélet Békéscsabán. Néha Mokos Sándor, a kereskedelmi iskola tanára hívta:

— Gyere, vívjunk!

Eme magánasszózások után 1954-ben nyílt lehetőség a csabai vívóélet újraszervezésére. A tőröző Varga József gyógyszerésszel összefogott: vagy két tucat gyerek kezdte meg az ismerkedést a vívással. Lajos bácsi, aki 1981-ig a vívósövetség megyei elnöke is volt, 1958-ban megszerezte az edzői minősítést, s azután már nem társadalmi munkában nevelte tanítványait. A VTSK edzőjeként több száz leánnyal és fiúval szeretettette meg a „fegyvert”, pontosabban: a rendszeres sportolást, az egészséges életet.

— Volt válogatott tanítványom is, Ferencz Éva. Aztán hosszú éveken át két első osztályú és nyolc aranyjelvényes versenyzőm... És még nagyon sokan. Az utcán olyanok is rám köszönnek, akikre nem emlékszem, hogy valamikor ők is vívtak.

És ismerik őt nemcsak a volt vívók, a pást környékén megfordulók: a csabai sportbarátok is. Bizonyára tanítványainak eredményei miatt. S a hivatalos elismerést is megkapta: 1971-ben a Magyar Népköztársasági Sportérdemérem bronz fokozatával tüntették ki.

Meg hát a csabaiak naponta láthatják jellegzetes alakját, amint — leginkább kerékpáron — a Kulich-lakótelepi meg a jaminai iskolába tart: edzésre.

— Bírod még? — szokták kérdezni a nála fiatalabb, de már leköszönő vívómesterek.

Igen, még bírja. S bár Lajos bácsi tiltakozik, hogy róla bármi „személyesebbet” leírjunk, ide kell rónunk: ez az élet és a sport csodája!

Lányai — a vívólányok — a minap köszöntötték mesterüket. Köszöntjük mi is, a megye sportbarátai nevében, meg a volt sok száz tanítvány nevében a nyolcvan-éves Karácsonyi Lajost!” (forrás: Békés Megyei Népújság, 1982. március száma)